

STUDNA
VĚČNOSTI

MARTINA
HOHENBERGER

STUDNA
VĚČNOSTI

Martina Hohenberger

VĚNOVÁNÍ

Pro mého syna

VAROVÁNÍ

Scény popsané v této knize jsou nebezpečné. Nepokoušejte se je napodobovat. Nevydávejte se do podzemních labyrintů, neskákejte z útesů, z jedoucích vlaků a ani z továrních komínů. Nepijte lidskou krev, nekousejte své spolužáky, nevrážejte do nich stříbrné dýky ani dřevěné kůly. Nevyhazujte do povětří plynová potrubí ani historické objekty. Děkujeme.

ČÁST PRVNÍ

KAREL

*„Ať nikdy nejsem kompletní. Ať nikdy nejsem spokojený. Ať
nikdy nejsem dokonalý.
Vysvobod' mě, Tylere, od dokonalosti a kompletnosti.“**

Chuck Palahniuk, Klub rváčů

*Klub rváčů. Chuck Palahniuk. Přeložil Jindřich Mand'ák.

Volvox Globator.

Praha, 2005.

KAPITOLA 1 – LOVEC

„Dej pracky nahoru, ať na ně vidím! Jinak ti předvedu, jakou paseku dokáže tahle věc napáchat z blízka,“ hulákal muž, který se z ničeho nic vyloupl z temnoty.

Karel pustil srnku, z níž se právě krmil. Pomalu se zvedl, otočil se a uviděl zavalitého chlapa v myslivecké kamizole. V masitých rukou třímал dvouhlavňovou brokovnici.

„Co seš sakra zač?“ sykl.

„Já...“ zamumlal Karel. Stál tam s ústy umazanými srnčí krví a sledoval ústí hlavně mířící na jeho hrud'.

Zraněná srna mezitím vyskočila a na nejistých nohách se potácěla pryč. Na poraněném krku se jí leskly kapky krve.

Myslivec nervózně tiskl zbraň a prst držel na spoušti.

Karel zvedl oči k nebi, jako by tam hledal odpověď. V pustých končinách Dyjského kaňonu panovala noc. Zpoza mraku vykukoval měsíc v úplňku, omýval paseku a stříbřil koruny vzrostlých stromů na jejím okraji.

Pohledem si přeměřil vzdálenost k nejbližším smrkům.

Sto metrů.

Dokáže urazit sto metrů dřív, než myslivec vystřelí?

„Ať tě to ani nenapadne!“ zařval muž a praštil ho pažbou brokovnice do tváře.

Karel vykřikl bolestí a klesl na kolena.

Nebyl pytlák a ani neměl v úmyslu zvíře zabít. Po způsobu netopýrů se zakousl do srnčí šije, našel žílu tepající těsně pod kůží a opatrně ji poranil špičkou zubu. Kdyby se stačil nakrmit, jeho sliny by ránu opět zacelily. Jenže myslivec ho při tom vyrušil.

„Přerazil jste mi nos, zatraceně!“ zaúpěl a ruku si držel pod nosem. Cítil, jak mu krev stéká po bradě.

Znenadání vyskočil, bleskově napráhl levačku, udeřil muže dlaní do obličeje a zároveň uhodil pravačkou zboku do hlavně. Třeskl ohlušující výstřel, ale ten šel nad jeho levé rameno. Brokovnice vyplivla plameny, které na zlomek vteřiny osvětlily paseku.

To už Karel uháněl ke stromům, a než se myslivec vzpamatoval, získal náskok dvou desítek metrů.

Noční ticho prořízlo dunivé zahřmění druhého výstřelu. Broky mu hvízdly kolem uší. Skočil do ostružiní a cítil, jak mu trny rozedírají lýtka.

Úderník zbraně cvakl naprázdno. Pak následovalo další kovové cvaknutí, jak myslivec brokovnici zlomil, vyhodil prázdné náboje a do nábojové komory vložil nové.

Padesát metrů.

Tmou opět třeskl výstřel, broky ho škrábly do skráně.

Deset metrů.

Znenadání do Karla cosi narazilo. Proletěl křovím a v kotrmelcích přistál na vlhké lesní půdě. Měl pocit, jako by ho nakopl kůň, ale byly to broky, které ho zasáhly do zad pod levou lopatkou.

Vychrlil proud nadávek a jen s námahou se postavil na nohy. Zavrával, přitom se podivil, že ho střelné zranění nebolí tak, jak očekával. Nejspíš vlivem šoku.

V té chvíli za sebou zaslechl dusot těžkých bot a praskání větviček, jak se myslivec hnal za ním.

Karel se rozběhl. Utíkal jako šílenec, pryč z dohledu střelce. Nervy mu drnčely adrenalinem a nohama se téměř nedotýkal země.

Záhy se ocitl na lesní stezce. Po pár minutách vytrvalého běhu se ohlédl přes rameno a zvolnil tempo, když zjistil, že ostrostřelce nechal daleko za sebou. Bolest se začínala ozývat a postřelená záda ho páčila jako čert.

Pohyboval se tiše jako přízrak, držel se v temných stínech a vyhýbal se místům osvětleným měsíčním svitem. Zastavil se u potoka, opřel se o kmen košatého dubu a sípavě oddechoval. Nahmatal bolavé místo na zádech a prsty mu zvlhly krví. Rána se dosud nezacelila, stále silně krvácela, protože broky vězely v ráně. Šok ze střelné rány již zřejmě odezněl, protože se dostavila bolest tak silná, že musel zatajit dech a zatnout zuby, aby neskučel jako zvíře.

Zakolísal, když mu pod lopatkou začalo prudce tepat. Čelo mu pokrýl studený pot a chvíli měl pocit, že omdlí. Posadil se v temném stínu stromů, otřel si krev z nosu a vyplivl krvavé sliny. V duchu si spílal pro svou lehkomyšlnost. Tak hloupě se nechal načapat!

Vdechoval svěží noční vzduch, prosycený vůní lesní půdy, a naslouchal, zda se neblíží myslivec.

Žaludek se mu sevřel hlady.

Rozhlédl se a zavětril. V mlázi jen pár metrů od něho se choulil králík, mrňavý a vystrašený. Tiskl se k zemi ve snaze být nenápadný. Všiml si také pachu lišky. Plížila se k místu, kde se králík skrýval.

Karel vnímal tlukot dvou maličkých srdcí. Znenadání vyskočil, aby lišku zahnal. Ta se dala na útěk. Proč vlastně zajíce zachránil? Po proměně se naučil lačnost po krvi ovládat a na malá zvířata si nechával zajít chuť. Nechtěl zabíjet pro pár doušek krve.

Měl však takový hlad, že ani nedokázal jasně myslet. Hlad byl démon a ukrutná síla v jeho nitru, běsnil mu v žilách a páčil v hrdle jako oheň. Dusil ho.

V té chvíli ucítil pach divokých prasat. Připustil, aby ho přemohla touha po krvi. Ve své mysli zaslechl temné volání, které v něm probudilo instinkty lovce, zostřílo mu smysly a rozproudilo v těle adrenalin.

Vnořil se do bludiště mezi stromy a klestil si cestu podrostem. Klopýtavě se vyhýbal vývratům a šlahounům ostružiní. Záda mu přitom pulzovala ostrou bolestí.

Zpomalil, když uslyšel klidné oddechování spících zvířat. Plížil se tiše k mýtině, kde divoáci odpočívali. Podle všeho celé stádo. Blížil se k nim proti větru, neměli o něm ani potuchy.

Vtom z mlázi cosi vyrazilo. Karel zahlédl koutkem oka, jak se k němu žene tvor s absurdně velkou, zešířouka rozevřenou tlamou.

Nikdy dřív ho nenapadlo, že ve zdejších lesích žije něco tak obrovského. Ta zatracená obluda, kříženec kance a mamuta, musela mít na délku dobré dva metry a v kohoutku přes metr.

Než stačil zareagovat, divočák ho nabral ostrými kly.

Karel měl pocit, jako by do něho narazil buldozer. Vykřikl, když mu stehnem projela palčivá bolest, a s žuchnutím dopadl na lesní půdu.

Ostatní divočáci, snad osm devět zvířat, poplašeně prchali pryč.

Karel ze sebe setřásl úlek a vyhrabal se na nohy.

To už se obří divočák skokem obrátil a znovu se blížil.

Karel nikdy nepocítil strach, bylo mu však jasné, že by jej v této chvíli cítit měl. Chystal se na divočáka skočit, strhnout ho plnou vahou k zemi, kleknout si na něho, oběma rukama mu přidržet hlavu a zakousnout se mu do krku. Takový byl plán.

Divočák se na Karla řítí se zuřivým chroptěním býka na steroidech. Od paznehtů mu odlétávaly hroudy hlíny a zvlhlého jehličí.

Karel zahájil výpad, pokusil se ho popadnout za štětinatou srst na hřbetě a povalit na zem. Divočák však nečekaně odskočil do strany a nabral ho mohutnou plecí. Nato se po něm ještě stačil ohnat rypákem.

Karel přes zvíře přepadl a rozplácl se v mlázi. Vstal a vztekle smetl z džínů listí a jehličí. Ten pitomý divočák ho pořádně našťval.

„Koleduješ si, ty obří zmetku!“

Zvíře se obrátilo a změřilo si ho krví podlitýma očkama. Do jeho primitivního mozku dosud nedorazila myšlenka, že by prostě mohlo vzít roha a následovat své stádo, jak se na plaché lesní zvíře sluší a patří.

Kolos zachroptěl a znovu zaútočil.

Karel také vyrazil, ovšem na opačnou stranu. Zachránil se krátkým sprintem a skokem do koruny borovice rostoucí opodál. Vyšvihl se a zachytil větve, pak se zhoupł a vyšplhal vzhůru.

Stihl to jen tak tak.

Při výskoku měl pocit, jako by mu pod levou lopatkou vybuchl granát. Zatnul zuby, aby nevykřikl bolestí.

Byl zatraceně mizerný lovec, když mu to během jediné noci nandal myslivec a teď i divoké prase. Sotva si to pomyslel, začalo zvíře narážet do kmene stromu.

Karel měl dojem, že se mu to všechno jen zdá. Tohle prostě musel být zlý sen!

Pak si všiml několika drobných selátek, která vykukovala z mlází a vystrašeně kvičela. Doháněla ten zuřivý kolos k šílenství.

Bachyně! Takto útočná dokázala být jediné bachyně! Jejich ctěná máma.

Zvíře notnou chvíli vydrželo otloukat kmen, až spodní část téměř zbavilo kůry.

Karel bachyni spílal a házel na ni šišky a ulomené větve. Jeho sebevědomí se smrškló pod únosnou mez. Byl prostě ubohý lovec.

Pak si všiml namodralé záře na obzoru. Záře úsvitu. Pohlédl na hodinky a s hrůzou zjistil, že je krátce před pátou. Zatraceně! Dnes

se vydal na lov příliš pozdě a do svítání zbývala pouhá půlhodina. Pokud vůbec. Nejvyšší čas, aby dovlekl své bolavé tělo domů. Jenže on vězel na stromě uprostřed lesů, daleko od města, a dole pod ním pobíhala šílená bachyně.

Odhodlal se k zoufalému činu. Slezl na nejspodnější větev a pozoroval zvíře, jak vztekle brousí kolem. Pokud by se mu podařilo skočit do vzdálenosti tří metrů, mohl by získat slušný náskok.

V tu chvíli se divočák prudce vymrštil, postavil se na zadní a opřel se o kmen borovice, jako by snad hodlal vylézt vzhůru.

Karel sebou cukl, levou rukou hmatl po větvi nad sebou, ale větev pod ním povolila a praskla.

Dopadl naznak do chvojí. Zvedl hlavu a na zlomek vteřiny ztuhl. Zíral přímo do korálkových, krví podlitých očí bachyně. V pohledu měla vraždu.

Karel se bleskově převalil na bok.

Jenže ani bachyně nezaváhala. A byla rychlá. Sklonila rypák a ohnala se po Karlovi. Nabrala ho kly do hrudi a dobrý metr ho vlekla po zemi.

Karel ječel, poněvadž měl pocit, jako by mu hrudník explodoval.

Vtom bachyně na krátkých nohách klopýtla. Než ho stačila nabrat znovu, vysmekl se jí, vyskočil na nohy a pelášil přes výmoly a křoviska pryč. Snažil se nevnímat, že mu ostré trny rozdírají kalhoty a drásají kůži do krve.

Divočák ho pronásledoval snad celou věčnost, a když ho zahnal do hlubin lesa, odfrkl si a odklusal zpět za svými ratolestmi.

Karel se zastavil, aby nabral dech, a sledoval, jak na obzoru vychází slunce. I když si pospíší, do města to má dobré dvě hodiny lesem. Jindy by tu vzdálenost zvládl mnohem rychleji, ale dnes byl příliš slabý, vyčerpaný a zraněný.

A jako by toho nebylo málo, trápil ho Hlad. Hlad s velkým H. Ústa měl vyprahlá a žaludek se mu v útrokách svíjel jako had.

Nejvíce však litoval jedné věci. Měl si dát tu lišku.

KAPITOLA 2 – VAROVÁNÍ

Jakmile Karel dorazil na předměstí Znojma, přepadl ho pocit, že ho někdo sleduje.

Zastavil se a ohlédl se přes rameno. Nespatřil nic podezřelého, pouze neznámou dívku s modrými vlasy, co na kole projížděla tichou ulicí.

Ve městě byl neustále ve střehu a nepohyboval se rychleji, než bývá pro lidi obvyklé. V lesích to bylo jiné. Tam se nemusel přetvařovat a vydávat se za člověka.

Občas ho unavovalo, že byl nucen se skrývat a vést život ve stínech. Že nemohl být sám sebou. Na druhé straně nechtěl, aby ho sousedé začali podezírat z něčeho nekalého jen proto, že se po nocích toulá venku.

Jindy by vypadal jako obyčejný sedmnáctiletý kluk, co se po ránu vrací domů. Bledý obličej, šmolkově modré oči, vystouplé lícni kosti, přerostlé vlasy barvy slámy padající mu do tváře. Dnes by však jeho pocuchaný zjev rozhodně vzbudil nedůvěru.

Důkladně si otřel nos, ústa i bradu, oprášil si džíny. Bylo to však marné. Oblečení měl zakrvácené, zvalené a potrhané. Ze střelné rány mu přes mikinu prosakovala červeň, krev mu v pramíncích stékala po zádech. Hruď měl posetou rudými cákanci, na džínách a tričku se mu navíc rýsovaly šarlatové skvrny po zraněních, která mu uštědřil divočák.

Když otevřel branku, opět ucítil v zádech něčí pohled. Ohlédl se. Dívka na kole mířila k sousední vilce.

Vstoupil do domu rodičů. Dnes se naštěstí nemusel škrábat do koruny staré jabloně a skákat otevřeným oknem do svého pokoje, protože máma s tátou trávili letní dovolenou v Řecku.

Než za sebou dveře zavřel, znovu se ohlédl.

Modrovlasá dívka obcházela kolem plotu protějšího domu a četla jmenovku na poštovní schránce. Zjevně někoho hledala.

Karel potřásl hlavou. Už se stával paranoidní.

Vyšel po schodech do patra a vstoupil do pokoje. Odhrnul závěs a nakoukl do ulice. Dívku nikde neviděl. Nejspíš už našla, co hledala.

V koupelně se svlékl.

Při pohledu do zrcadla zjistil, že se mu zlomený nos ještě nestačil zahojit. V bledém obličejí se vyjímal jako modrý baklažán. Celkový umělecký dojem dotvářel báječný monokl, modřina na levé líci a temně fialové kruhy pod očima. Vypadal asi jako boxer po desátém kole.

Na hrudi a na stehně si od útoku divočáka odnesl ošklivé šrámy. Jeho hrudník tvořila jedna souvislá fialová modřina. Rány se mu obvykle hojily výtečně, ale ne dost rychle na to, aby si toho nikdo nevšiml. Nejhorší však bylo, že záda měl v jednom ohni a že broky vězely hluboko v ráně.

Nedokázal si představit, že by si je vyndal sám. Už při pohledu na zranění se mu dělalo mdlo. Jenže na pohotovost jít nemohl, doktoři v nemocnici by to nahlásili policii.

Musel najít někoho, kdo by mu broky vyndal a ránu vyčistil. Nebál se vážných následků nebo infekce. Broky ho sice pálily jako ďas, ale nemohly ho zabít. Jelikož Karel Devor už mrtvý byl. Tím či oním způsobem. O tom nebylo pochyb.

Vešel do sprchového koutu, aby ze sebe smyl špínu a krev. Když vztáhl ruku po kohoutku s teplou vodou, ozval se u domovních dveří zvonek.

Rozhodl se, že jej bude ignorovat. Nikdo na světě by po něm přece nemohl chtít, aby se znovu oblékl a šel dolů otevřít.

Zvonek podruhé. Potřetí.

„Zatraceně!“

Hodil na sebe otcův župan a dusal po schodech do přízemí. Podle vrzání prken na verandě poznal, že venku někdo nejistě přešlapuje.

Zvonek počtvrté.

Dveře otevřel s mnohem prudším švihem, než zamýšlel, a chystal se štknout cosi nevrlého. Slova mu však zmrzla na jazyku.

Na verandě stála drobná dívka s namodro obarvenými vlasy. Oblečená byla v černé mikině a džínách, obutá do vysokých bot se šněrováním. Oči měla zvýrazněné tužkou, na zápěstích ocvočkované náramky a na krku kožený obojek s hroty. Vypadala jako punková královna Siouxsie na přebalu vinylové desky z 80. let, kterou měl táta ve sbírce. Tedy až na ty modré vlasy. Ačkoli se Karel většinou neodvažoval odhadovat věk dívek, tipl by si něco mezi 15 a 17.

„Ehm... já hledám Devorovy.“

„My nic nekupujeme, takže...“ Karel se jí chystal zavřít dveře před nosem. Neznal ji a ani ji nedokázal nikam zařadit.

„Jsi Karel? Karel Devor?“ zeptala se dívka rychle. Měla příjemný hlas.

„Jo. Co mi chceš?“ zavrčel.

„Jsem Tereza. Já... ehm... my se známe ze základky. Možná si mě pamatuješ? Ne? Chodila jsem o dvě třídy níž...“

Karel jen neurčitě pokrčil rameny. Neměl náladu se s ní vybavovat. Uvědomil si, jak moc je hladový. Co kdyby jeho hlad získal navrch? Už teď mu svíral útroby a tiskl hrdlo, že skoro nemohl dýchat.

„Můžu dál?“

„Ne!“ vyjekl Karel. Nemohl ji pustit dovnitř! Nebyl si jistý, zda se ovládne. Lidská krev pro něho byla tabu. Rozpačitě zamrkal a dodal: „O co jde?“

„Ehm...“ Tereza si ho přeměřila pohledem. „Co se ti stalo? Máš zlomený nos. A taky... krev ve vlasech!“ Natáhla ruku, aby mu sáhla na skráň.

Karel sebou cukl, jako by ho nakopla, a ve tváři ucítil rudý nával. Začínal se červenat? Bezva. To mu ještě tak scházelo. Uvažoval, jak by se dívky co nejrychleji zbavil.

„Víš, já teď fakt nemám čas...“

„Počkej. Něco jsem ti přinesla.“ Dívka si stáhla z ramene batoh. Chvilku se v něm přehrabovala a vytáhla stoh dopisních obálek, pečlivě převázaných pletenou šňůrkou. „Můj táta to objevil

v domě po prastrýci. On totiž zemřel... a táta zdědil jeho dům. Víš, můj prastrýc a tvůj děda byli přátelé a dlouhá léta si psali. No... a táta se prostě domníval, že by tohle měla dostat vaše rodina. Jde o dopisy, které psal tvůj děda před tím než... ehm...“

„... než zmizel v podzemí...“ dořekl za ni Karel větu a nevesele se usmál. „Víš, děda byl tak trochu podivín.“ Cítil se trapně.

„Táta mi kladl na srdce, abych ti vzkázala, že se omlouvá, ale všechny dopisy si přečetl. Nejednal z neúcty, byl jenom zvědavý. Prostě deformace z povolání.“

Karel se zarazil nad slovy *deformace z povolání* a zběžně si obálky prohlédl. Trklo ho, že byly adresované Bohumilu Zábelovi.

„Tvůj prastrýc se jmenoval Zábel? A nejsi ty náhodou příbuzná s tím policajtem... ehm... s policejním komisařem?“

„Ehm... ten svět je malý, co? No, asi už jsi slyšel o tom tátově varování...“ řekla zdráhavě. „Tak... víš, já už budu muset jít.“

„Ne, počkej! O jakém varování to mluvíš?“

„No, jak vyšlo minulý týden ve Znojenském zpravodaji. Tys to nečetl?“

Karel zavrtěl hlavou.

Dívka vypadala, že se jí krapet ulevilo. „Skutečně? Tak to jsi asi jediný.“

Karel jen pokrčil rameny. Stále netušil, o čem ta holka mluví.

„Víš, táta chtěl jenom varovat lidi, když ho nadřízení v práci nechtěli vyslechnout. Jenže jeho varování nikdo nebral vážně a veřejně se mu vysmáli. Tátu to hrozně namíchlo. Vzal si volno

a zavřel se doma. Teď si vystřihává články z novin a lepší výstřižky na zeď. Zaznamenává události, co mu připadají podezřelé a co nějak souvisí s podzemím. Pohřešované děti, pohřešovaní stavební dělníci, časté mizení psů...“

Ta holka se mu snad zdála. Nebyla k zastavení, mluvila nesouvisle a jako vodopád. Nechtěl ji poslouchat. Dokázal myslet jen na to, jak by se jí co nejrychleji zbavil.

„... a věděl jsi, že ve znojenském podzemí nejsou krysy a ani potkani? To je dost zvláštní, nemyslíš?“

„Hm. O tom jsem nikdy nepřemýšlel,“ zamumlal Karel.

„No, to je jedno. Nejspíš se tátovi už nebudou smát, protože se včera odpoledne v podzemí u Slepíčího trhu ztratila celá skupina turistů i s průvodcem.“

Karel zalapal po dechu.

„Táta říká, že se to úřadům tentokrát nepodaří smést ze stolu jako to nedávný zmizení dvou stavebních dělníků z Divišova náměstí. Sice se to jako obvykle pokouší ututlat, ale zmizení celý skupiny turistů, to se jim nepovede.“

Když dívka konečně odešla, Karel zavřel vchodové dveře. Zavadil pohledem o hromadu novin, které se od odjezdu rodičů kupily na botníku.

Až do této chvíle Karla denní tisk nijak zvlášť nezajímal.

Odložil dědovy dopisy a začal se přehrabovat v novinách. Hledal výtisky zpravodaje z minulého týdne. Když je našel, rozložil je na podlaze a listoval jimi.

Nevěděl přesně, co hledá. Snad nějaký článek s titulkem: Varování policejního komisaře. Nebo snad černou kroniku?

Pak to uviděl a ucítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. Jednalo se o interview na straně 3. *Policejní komisař varuje před nebezpečím z podzemí!* V horní části dvou širokých sloupců byla fotografie, na které se komisař Zábel mračil.

Znojemský zpravodaj, úterý 3. srpna, úryvek z rozhovoru

Vysmáli se mi a označili mě za paranoidního blázna, když jsem se úřady pokoušel varovat. Tušil jsem, že mi nebudou věřit. Pravdu totiž nechce nikdo slyšet a na hrozící nebezpečí lidé většinou reagují popřením. I výsměch bohužel patří k běžným lidským reakcím.

Sám bych tomu nevěřil, kdybych na vlastní oči nespátril ohavného tvora a nebyl svědkem toho, jak vlivem světla vzplál a rozpadl se v prach.

Nevím, zda se jedná o prastarou rasu, starší než lidstvo samo, nebo o jakési zmutované nestvůry. Vím jen to, že si z podzemí města razí cestu dosud neznámí, krvelační tvorové.

Můžeme se smát, můžeme popírat skutečnost, vyhýbat se zodpovědnosti, ale oni přesto přijdou. Den, kdy vyjdou na povrch, se blíží. Nesmíme přehlížet nebezpečí!

A proč vám to všechno vykládám a riskuji vaši nedůvěru a posměch? Poněvadž pod městem číhá smrt a já cítím povinnost vás varovat. Sám totiž nedokážu zabránit tomu, co přijde.

Karel přeskočil několik odstavců, kde se reportérka ptala na konkrétní kroky, jež komisař Zábel podnikl. Bylo mu jasné, o čem v rozhovoru mluvil. Před letními prázdninami se totiž stal svědkem jisté události v mašovické škole. Na vlastní oči spatřil křížence, slepou a ohavnou obludu s tlamou plnou dravčích zubů, které se podařilo uniknout z podzemí.

Procházel článek ještě jednou a pozorněji. Oddechl si, když zjistil, že nepadla zmínka o internátní škole v Mašovicích. Na konci rozhovoru se však zarazil.

A to ještě zdaleka není všechno. Do rukou se mi dostaly tajné dokumenty týkající se existence další rasy, o které nemáme ani ponětí. Ačkoli se o ní zmiňuje spousta jiných zdrojů, nikdo je dosud nebral vážně. Proto ani netušíme, kolik jedinců noční rasy mezi námi pobývá.

Komisař tomu vskutku nasadil korunu, když prozradil pečlivě strážené tajemství. Mohl tím napáchat velké škody a ohrozit noční rasu. Ovšem ohrozil i sám sebe. Co když se to dozví magistr Schattenwolf a Velká rada klanů?

Karel vystoupal po schodech do prvního patra. Vzal s sebou všechny noviny, dědovy dopisy nechal ležet na botníku. Uvědomil si, že mu rána na zádech divoce tepe. Bolest začínala být

nesnesitelná. V koupelně otevřel skříňku nad umyvadlem, sáhl po mámině ibuprofenu a vymáčkl z blistru dvě tabletky.

Dal si sprchu a ránu na zádech polil jódem. Pálilo to jako ďas. Obstojně si obvázat zranění byla tak krkolomná záležitost, že mu trvalo snad čtvrt hodiny, než správně umístil sterilní gázu, převázal ji obvazem a konec přichytil leukoplastí.

Usadil se u psacího stolu a probíral výtisky *Znojemského zpravodaje* z minulého týdne. Našel dva články, které byly odezvou na komisařovo varování.

Ve střeďečních novinách starostka uklidňovala obyvatele, že žádné nebezpečí z podzemí nehrozí. Osobně se setkala s rozhořčenými zástupci veřejnosti na tiskové konferenci. Policie postavila komisaře za jeho „ukvapené prohlášení a ničím nepodložené tvrzení“ mimo službu. Celým případem se nyní zabývalo oddělení pro vnitřní záležitosti.

Následoval článek s titulkem: *Nejapný žert policisty! Lživé varování před nebezpečím z podzemí!* Autor článku milého komisaře Zábela příslovečně roznesl na kopytech. Jeho varování označil za holý výmysl člověka, který to nemá v hlavě v pořádku.

Karel v zamyšlení zapnul počítač. Když naběhl, zadal do vyhledávače aktualit: zmizení turistů, podzemí, Slepíčí trh. Nenašel však žádnou zmínku o tom, že by se včera ztratila skupina turistů i s průvodcem.

Zvláštní.

Na sociálních sítích byla spousta komentářů ke komisařově interview, které způsobilo ve městě poprask. Karel se nestačil divit

reakcím lidí. Nikoho nezajímalo nebezpečí, pouze Zábela zesměšňovali. Veřejnost se mu doslova vysmála, přesně jak tvrdila Tereza. Všem bylo jasné, že policejní komisař je pěkný blázen. Jen pár lidí spekovalo o zrušení slavnosti vinobraní, která se má konat v září.

Komisař se ocitl v nezaviděné pozici. Legrační na tom však bylo, že mluvil pravdu. Přitom byla situace mnohem horší, než ji vyličil tisku. V rozhovoru se totiž nezmínil o tom, jak moc mohou být tvorové z podzemí nebezpeční a že je jejich kousnutí nakažlivé. Kdyby se dostali na povrch, nákaza by se bleskově rozšířila a hrozilo by zamoření města.

Článek s varováním komisaře Zábela si vystříhl a připíchl na korkovou nástěnku nad psacím stolem. Zapřel se do židle, ale vzápětí sykl bolestí. Ibuprofen stále neúčinkoval.

„Zatraceně!“ procedil skrz zatnuté zuby.

Potřeboval ošetřit! Jeho matka by mu pomohla. Anna Devorová byla lékařka, a ačkoli by mu kladla spoustu nepříjemných otázek, jak ke zranění přišel, postarala by se o něho. Jenže máma tu nebyla.

Karlovi rodiče nevěděli, co se mu v uplynulém školním roce přihodilo. Máma jistě postřehla jeho nezdravou bledost, nechut k jídlu a také to, že nemá běžnou tělesnou teplotu. Možná jí došlo, že se s ním děje cosi neobvyklého. Pokud něco tušila, nedávala to najevo. Důvěřovala mu, a on jí za to byl vděčný.

Před týdnem ho přemlouvala, aby s nimi jel na dovolenou. „Nelíbí se mi, že zůstaneš doma úplně sám.“

„Vždyť je skoro dospělý,“ podotkl tehdy otec. „Akorát mi přijde dost zvláštní, že ani trochu nevyrostl. Jako by se za poslední rok vůbec nezměnil.“

Fakt, že Karel nevyrostl ani o centimetr, vyvolaly v podezíravém otci nedůvěru. Ačkoli se v Karlově těle udály skutečně neuvěřitelné změny, jeho zjev zůstával stále stejný. Vězel v těle šestnáctiletého chlapce, a tak to mělo zůstat napořád.

Chemická otupělost po dvou ibuprofenech zvolna nastupovala. Karel zívł a natáhl se na postel.

Probudil se výkřikem. Prudce se zvedl na loktech a zaskučel bolestí. V zádech mu nesnesitelně tepalo. Posadil se a vyčkal, až prudká bolest poleví. V myslí mu dozníval sen, duněl mu hlavou jako vzdalující se lokomotiva.

Zdalo se mu o posledních okamžicích, kdy byl ještě člověkem. O muži s ohyždným knírem, o jeho nenávistí vytřeštěných očích, o ústí pistole mířící mu na srdce a o střelbě.

Oskar ho tehdy střelil do prsou. Jedna kulka trefila levou plíci, ta druhá jen o centimetr minula aortu a třetí se zavrtala pod klíční kost. Čtvrtá kulka do břicha ho odmrštila tak, že proletěl balkonovými dveřmi. Pátá a poslední rána ho zasáhla přímo do srdce.

Jeho život po životě začal probuzením v děsivých prostorách znojenské márnice. Neměl zdání, co se s ním děje. Obklopovala

ho chladná tma a vzduch prosycený pachem dezinfekce a výpary rozkládajících se těl. Spočíval nahý pod lněnou plachtou na vozíku pro mrtvoly. Na palec u nohy mu připevnili visačku.

Tehdy se tam objevila Bára a odvezla ho zpět do internátní školy. Doktorka Lišková mu vyčistila rány a vyňala z hrudi pět zdeformovaných projektilů.

Jenže pak ho zamkli v podzemní části školy, poněvadž se choval vzpurně. Bára mu sice vysvětlila, že prošel proměnou a že se stal nesmrtelným, ale on jí nevěřil. Na to byl příliš rozrušený. Nešlo mu do hlavy, že zemřel. Trucoval, odmítal se napít krve. Nechtěl se stát odpornou pijavicí.

Povzdechl si při vzpomínce na děsivé události, které provázely jeho proměnu, a vydal se do koupelny. Postavil se k zrcadlu, sundal si obvaz a opatrně strhl sterilní gázu. Kolem střelné rány se vytvořily zarudlé okraje. Infekce! To mu tak ještě scházelo.

Nutně potřeboval ošetřit! Jenže na koho se měl obrátit, aby mu vyndal broky z rány? V mašovické internátní škole sice provozovali vlastní ošetrovnu, ale ta byla o prázdninách zavřená. Na druhé straně museli strážci přece školu hlídat, už kvůli Noční akademii. Navíc se někdo musel starat o nakažené křížence v podzemních celách, taky o koně ve stájích a o vlky ve školním vlčinci. Všichni si nemohli vzít dovolenou.

Karel vzal mobil a vytočil číslo kanceláře. Nikdo to nebral. Ovšem. Jak jinak.

Rozhodl se, že to prostě riskne. Existovala naděje, že by někoho mohl na škole zastihnout. Třeba Hynka nebo Simonu. Oba byli

zasvěcení do tajemství a loajální vůči noční rase. Ti si budou vědět rady a pomohou mu.

Do kapsy si zastrčil krabičku s ibuprofenem a klíč ke zlatému výtahu. Jeho pohled padl na noční stolek, kde ležel lovecký nůž. Připomínal mu dědečka a jeho nešťastnou výpravu do podzemí. Hořce se pousmál, pohladil střenku v parohu a zastrčil si nůž vzadu za opasek.

Oblékl si koženou bundu a vzal klíčky od tátovy motorky. Než zavřel domovní dveře, všiml si dědových dopisů ležících na botníku. Úplně na ně zapomněl! Přihodil je do plátěného batohu s mobilem, doklady a peněženkou.

Otevřel vrata garáže, sundal ochrannou plachtu z lidové verze Harleye, motorky s démonickou vizáží, kterou si táta pořídil pro radost. Občas na ní jezdíval do práce a s láskou ji přezdíval *Pouliční rebel*.

Karel vyvezl motorku z garáže a kopnutím ji nastartoval. Když přidal plyn, motor pekelně zaburácel. Vyrázil potemnělou ulicí a jízdu si zatraceně užíval.

Dnes byl pátek třináctého srpna. A byl to den jako řemen.

KAPITOLA 3 – PARTIČKA POKERU

„Ne! Ne! Ne! Zatraceně!“

Karel obcházel kolem hlavní brány a vztekle tiskl zvonek na sloupku. Nikdo se však neozýval. Připadal si jako pitomec, když se o prázdninách dobýval do školy.

Pohledem zavadil o zlatou vývěsku s nápisem: *Nadace Herberta von Eisensteina – Mezinárodní vzdělávací a internátní zařízení pro mimořádně nadané žáky*. I tohle byla součást kamufláže.

Mašovická škola se nacházela na klidném místě stranou velkých měst, poblíž chráněného území Národního parku Podyjí. Kdysi tu stával klášter, kde přebývali řádoví mniši. Z té doby se kromě budov zachovala kaple s kostnicí a starobylym hřbitovem a také školní podzemí.

Přílehlé pozemky chránila třímetrová ohradní zeď, na jejíž koruně byla natažena šroubovice ostnatého drátu. Karel se vyškrábal do koruny košatého ořešáku, rostoucího poblíž zdi, a přitom zatínal zuby, aby se obrnil proti přívalu bolesti. Z větve opatrně přeskočil na vrchol zdi tak, aby nezavadil o trny drátu.

Noční osvětlení bylo vypnuté a pozemek školy se nořil do inkoustové tmy. Z ní jako přízraky vyčuhovaly tři budovy, listnáče anglického parku a věžička kaple svaté Barbory. V jednom okně západního křídla se svítilo.

Karel zajásal.

Když však skočil dolů do tmy, zády mu projela taková bolest, že klopýtl a v kotrmelcích se skutálel do kopřiv. Zaskučel jako zvíře a měl pocit, jako by mu v ráně pulzovalo několik zběsilých srdcí.

Zvedl se a zamířil k západnímu křídlu. Zaslechl neklidné podupávání koní ve stáji a vytí vlka ve vlčinci. Zvívata nejspíš vycítla jeho přítomnost. Po chvíli zavyl druhý vlk. Přidal se třetí. Hlasitěji. Jejich táhlé hlasy prořízly noc jako strašidelné varování.

Vzduch chladil a byl prosycen vůní okrasných dřevin. Karel však náhle ucítil cosi podivného. Poznal koňskou krev. Někdo ji tam prolil teprve nedávno. Už se začala srážet.

Obezřetně se plížil mezi stromy anglického parku, až došel ke starobylému dubu, jehož kůra byla rozeklaná četnými rysy až ke kořenům, jak do něj udeřil blesk.

Na prastarém, opuštěném hřbitově u kaple spatřil siluety dvou lidí. Seděli na žulovém náhrobku a ve světle lucerny mastili karty. Hlasitě vtipkovali a smáli se. Karel měl dojem neskutečnosti, když zjistil, že to jsou školní strážci. Hynek a Simona.

Vydal se za nimi. Vtom si všiml, že se z temných stínů parku vynořil kříženec. Měl drobnou postavu, šedivě bílou kůži posetou strupy a nahé tělo bez znaků pohlaví. Napřímil se, zvedl hlavu do výše a zavěťřil. Pak zamířil přes volné prostranství ke strážcům. Zůstal stát kousek od hřbitova, shýbl se a olízl stébla trávy, na kterých ulpěla krev.

Karel chtěl strážce varovat. Zjevně si křížence nevšimli.

V té chvíli se objevili další netvoři. Nebylo divu, vždyť cítili vůni koňské krve a hlad je hnál přímo ke hřbitovu. Plížili se tmou a vytvářeli houf, který narůstal.

Strážci dál hráli karty a smáli se, jako by se nechumelilo.

Karel vytáhl zpoza opasku nůž a pevně jej sevřel v ruce. Rozběhl se, ačkoli ho rána na zádech strašlivě páčila.

To už kříženci procházeli hřbitovní brankou do míst, kde byla vůně krve nejintenzivnější, a pomalu strážce obkličovali.

Karel za běhu ječel, aby odtud vypadli.

Vtom Hynek vyskočil a divoce zamával rukama nad hlavou. Copak zešílel?

Jeden z kříženců vydal skřípavý zvuk a celý houf vyrazil kupředu. Strážci kvapně vylezli na žulový náhrobek, odtud se vyhoupli do koruny lípy a po silných větvích vyšplhali vzhůru.

Proč sakra nestřílejí? blesklo Karlovi hlavou.

Kříženci se shromáždili kolem lípy a snažili se škrábat nahoru.

Karel zrychlil. Zranění ho páčilo tak, že ho pouhé mžiknutí oka dělilo od mdlob. Musel však strážcům pomoci!

Vtom se z temného stínu stromu vyloupl kříženec a vyrazil proti Karlovi s doširoka otevřenou tlamou.

Mladík uskočil do strany, ale ne dost rychle. Kříženec po něm máchl prackou. Drápy mu rozsekl rukáv kožené bundy a poranil mu pravou paži.

Karel záúpěl a ohnal se po něm nožem. Ušetřil mu však jen povrchovou ránu přes hrudník.

Kříženec ani nezakolísal a znovu se na něho vrhl. Prudkým pohybem mu nůž vyrazil z ruky a chystal se mu zakousnout do ramene.

Karel zaznamenal podivnou věc, tento kříženec nebyl slepý jako ti, s nimiž se dosud setkal. V očích se mu leskl hlad a touha po krvi. Karel odrazil útok, napřáhl se, umístil tvrdou ránu na křížencovu čelist a přidal kopanec do břicha. Netvor zavřeštěl, zapotácel se a padl na záda.

Karel se ohlédl po noži, jenže ten zapadl někam do trávy a on jej neměl potmě šanci najít. Proto se spěšně vydal k nejbližšímu stromu, zhoupl se na spodní větví a vši silou trhnul. Ozvalo se zaprašštění, když se větev ulomila. Popadl ji za širší část a zkrátil tak, aby mu posloužila jako zbraň.

Kříženec se zvedl a hnal se k němu. Běžel po čtyřech jako zvíře.

Karel napřáhl improvizovaný obušek před sebe. To, že mu hrozí smrtelné nebezpečí, mu došlo až v okamžiku, když se v jeho zorném poli objevili další dva kříženci. Páteří mu projelo zamrazení.

Začal kolem sebe máchat větví, aby si netvory udržel co nejdál od těla. Jednoho praštil do hrudníku, druhého vzal po hlavě. Tupá větev se však zlomila, aniž by netvorům způsobila sebemenší zranění.

Obklopili ho a hladově cenili zuby. Ze všech stran na něho doráželi.

Karel máchal kolem sebe zbytkem větve. Pak jeden z kříženců, který jako jediný nebyl slepý, vyrazil proti Karlovi, zachytil

prackou větev a zuřivými pohyby mu ji vytrhl z ruky. Druzí dva se na mladíka vrhli.

Prvního netvora stačil Karel kopnout a poslat ho k zemi. Druhý kříženec se mu zakousl do zad. Lépe řečeno do batohu na zádech.

Karel si rychle strhl popruhy z ramen a švihl loktem dozadu. Ušetřil kříženci úder do tváře.

Tvor zavřískal a pustil batoh.

Karel však nečekal, popadl ho a mrštil jím o kmen stromu. Netvor dopadl tvrdě, až mu křuply kosti, a pak se sesul na měkkou půdu.

Třetí kříženec na Karla skočil a strhl ho k zemi.

Karel padl na záda. Už zase.

Netvor ho přirazil na vlhkou půdu, sápal se po něm a chystal se mu rozervat hrdlo.

Karel sledoval jako ve zpomaleném chodu, jak se zubatá tlama blíží k jeho krku. Už cítil zkažený dech netvora. Popadl křížence pod bradou a tlačil mu hlavu vzhůru.

Kříženec se mu snažil vysmeknout a prudce sebou škubal. Šel mu zuby po ruce. Zloměk vteřiny a shnilé zuby se mu zakousnou do masa.

A tak se Karel rozhodl k zoufalému činu. Vrazil mu do tlamy levé předloktí chráněné rukávem kožené bundy. Pokud kříženec rukáv prokousne, bude s ním amen. Stačilo by jediné kousnutí, aby se nakazil.

Kříženec mu drtil paži v čelistech a drápy mu drásal ramena.

Karel se stále snažil udržet tlamu křížence co nejdál od svého krku. Svíjel se pod jeho vahou, zoufale se kroutil a pokoušel se vyprostit. Přitom si všiml, že se ostatní netvoři vzpamatovali a opět se blíží. Vteřina dvě a nebude co řešit.

Vzepjal se, praštil křížence pravačkou, aby ho dostal na okamžik na stranu. Skrčil jednu nohu pod sebe a prudce vykopl kolenem.

Netvor se nachýlil a uvolnil Karlovu paži ze sevření. Rozevřel tlamu a vycenil nažloutlé zuby.

V té chvíli Karel odvrátil obličej a na líci ho zastudilo cosi kovového.

Nůž! blesklo mu hlavou. Volnou rukou po něm zuřivě zašmátral. Když nahmatal střenku, švihl rukou a zabodl nůž kříženci do krku. Z netvorovy rány vystříkla nahnědlá tekutina a potřísnila mu tvář. Netvor ztuhl, zachroptěl a pomalu se svalil.

Karel ze sebe odvalil bezvládné tělo, vyhoupl se na nohy a ledabyly si otřel krev.

Druzí dva kříženci už byli u něho a zaútočili.

Karel ani nestačil zalapat po dechu. Zlomek vteřiny potřeboval k tomu, aby vytáhl nůž z chroptící příšery a druhý zlomek na to, aby se rozmáchl proti další.

Znenadání zaslechl podivné zvuky. Z kaple svaté Barbory se ozval hukot, jako by tam někdo spouštěl velký mechanický stroj.

Karel zasadil dorážejícímu kříženci ránu nožem.

Ale to už se první netvor, kterého bodl sotva před půlminutou, zvedal a znovu proti němu vyrazil. Zranění se mu zahojila příliš rychle!

Karlovi došel dech. Uvědomil si, že proti trojici kříženců nemá nejmenší šanci. Nebyli sice silnější než on, ale poháněla je zvířecí žravost a ukrutný hlad. Nehodlal se stát jejich potravou.

Rozběhl se a pádil ke hřbitovu. Kříženci ho pronásledovali a lovíli jako smečka.

Chystal se zachránit skokem na hřbitovní zídku.

Vtom třeskl výstřel. Zrůda těsně za ním se zhroutila k zemi a zůstala nehybně ležet.

Pak třesly další výstřely. Dva kříženci, kteří se zezadu sáпали na Karla, se skáceli. Střelec měl zatraceně dobrou mušku.

Hluk střelby ostatní křížence na hřbitově vyplašil. Někteří z nich se obrátili na útěk.

Karel se vmžiku ocitl na zídce a otočil se ke strážcům, aby na ně cosi zakřičel.

V tu chvíli kružbovým oknem kaple svaté Barbory vyšlehl mocný kužel světla. Prorazil prosklenou vitráží ve tvaru sedmicípé hvězdy a zalil hřbitov rudým světlem.

Karel ucítil, jak mu šarlatová stuha světla seškvařila kůži na tváři a ožehla vlasy. V očích mu explodoval oheň. Světlo bylo tak intenzivní, že se mu přes víčka zabodávalo do očí jako špendlíky. Měl dojem, že oslepl. Po hlavě se vrhl ze zídky za nejbližší náhrobek.

Šarlatová záře zasáhla křížence se smrtící přesností. Tvorové vydávali šílené zvuky, svíjeli se hrůzou jako divá zvěř a snažili se uniknout vražedným paprskům.

Bolestné vytí kříženců však netrvalo dlouho. Červené světlo je zabíjelo rychle. Vzpláli jako živé pochodně a rázem se rozpadali v prach. Ovzduší naplnil dusný kouř a smrad spáleniny. Zem hřbitova pokryl šedý popel.

Světlo však znenadání nabralo takovou intenzitu, že vyrylo v zemi hlubokou brázdou, suchá tráva kolem začala hořet. Brzy plameny olizovaly náhrobky a keře.

„Zastav to, zatraceně!“ zakřičel někdo hlubokým barytonem.

Karel ho neviděl, jelikož byl stále oslepený, ale po hlase poznal Hynka, velitele školní ochranky.

Hynek sešplhal z koruny lípy a hnal se ke kapli. Za pohybu střílel na křížence, které rudé světlo nezasáhlo. Rozrazil dveře kaple a zvolal: „Vypni to, Oliver!“

Karel zaznamenal, že Simona také seskočila z koruny stromu. Sotva se její nohy dotkly hřbitovní půdy, začala střílet na křížence, kteří se obrátili na útěk.

Zůstal skrytý za náhrobkem, dokud světlo nezhaslo. Pak vstal a protřel si zrak. Před očima měl rudou mlhu a řůru mihotajících se hvězdiček. To už mu do obličeje mířila baterka a hlaveň pušky. Obrovské vojenské pušky s laserovým zaměřovačem a teleskopickým hledím.

„To jsem já, Karel!“ zaječel Karel.

Simona sklonila zbraň. „Co tu děláš? Málem jsem tě zastřelila!“

„A co tu ksakru děláte vy?“

„Svou práci,“ odsekla Simona. Byla to hezká mladá žena s drobnou, ale vytrénovanou postavou, a s vlasy černými jako havraní peří. Na sobě měla taktické kalhoty a přiléhavé maskáčové tílko s kulatým výstřihem. Strážkyně mu znovu posvítla baterkou do tváře.

„Co se ti stalo? Přetahoval ses s buldozerem?“

Karel si jen vztekle odfrkl. „To ti pitomí kříženci. Chtěl jsem vám pomoci!“

„Tak pomoci, jo? Když jsi sem doběhl, tak jsi měl hrůzu v očích a za zadkem tři nestvůry,“ ušklíbala se Simona. „Kvůli tobě nám jich pár uniklo. Teď je budem muset hledat.“

Z houští na kraji hřbitova vyšli dva strážci. Na náprsní kapse měli připnutou elektronickou ID kartu, na pásku pouzdro s pistolí a v rukách třímali brokovnice s upevněnou baterkou na hlavni. Pobaveně si Karla prohlíželi.

„Musíme to uhasit,“ houkl na ně Hynek, jakmile se vrátil. Jeho zarostlou tvář pokrývaly černé šmouhy a po krku se mu táhl krvavý škrábanec. Byl to dvoumetrový kus chlapa nasoukaný do lehké mikiny s kapucí a černých maskáčových kalhot. Popadl větev lípy, ulomil ji a pak s ní tloukl hořící trávu.

Ostatní udělali totéž. Společnými silami uhasili poslední doutnající zbytky.

Hynek si teprve nyní všiml Karlovy přítomnosti. „Co tu chceš? Pakuj se zpátky domů, mladej! Tady není bezpečno!“ štěkl na něho.

Karel nehnul ani brvou. Namísto odpovědi se zeptal: „Kde se tu vzalo tolik kříženců?“

„Ty mrchy vylézají v noci na povrch. A je jich čím dál víc. Asi došlo k narušení zdiva v šachtách, co vedou pod stájem. Jsou tak úzký, že se tam nemůžem dostat,“ odvětila Simona.

„Ptám se tě, co tu děláš?“ procedil Hynek skrze zaťaté čelisti a šlehl po Karlovi nasupeným pohledem.

„Potřebuju ošetřit.“ Karel si svlékl koženou bundu a povytáhl tričko. Ukázal mu krví nasáklé obvazy. „Nevěděl jsem, kam jinam bych s tím mohl jít.“

Hynek mu posvítíl baterkou na záda a hvízdal mezi zuby. „Ošklivá rána. Jak jsi k ní přišel?“

Karlovi se na jazyk drala odpověď, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. „Kousla mě kuna,“ řekl prostě.

„Tak kuna, jo? Ta musela bejt velká jak bernardýn.“

Simona povytáhla obočí. „Myslela jsem, že se vaše rasa hojí dobře.“

„Já bych to spíš viděl na otravu olovem a přímej zásah z brokovnice. Načapali tě snad při lovu, mladěj?“

Karel jen pokrčil rameny. „Tak nějak. Taky s tebou potřebuju mluvit, Hynku, kvůli jednomu článku v novinách.“

„Promiň, ale teď se mi to fakt nehodí. Jestli sis nevšiml, tak mám plný ruce práce. Zatím se nám nepodařilo vyčistit školní pozemek od kříženců,“ odbyl ho strážce.

„Počkej... je to fakt naléhavý!“

„Později, teď nemám čas, mladej. Zdravotnice má pohotovost. Zavolám jí, aby sem přijela. Radím ti, aby ses nechal ošetřit a pak odtud co nejrychleji vypadl.“

Hynek vytáhl z kapsy mobil a vytočil číslo. Když dotelefonoval, řekl Karlovi: „Mazej na ošetřovnu!“ Pak se obrátil na ostatní strážce. „Rozdělíme se a vytvoříme rojnici. Projdeme park a budeme postupovat směrem ke stájím. Olivero, skoč pro psovoda, a ať s sebou vezme obě psiska. Zatracená práce!“ Hynek si rozezleně odplivl.

„Třeba bych vám mohl pomoci,“ navrhl Karel.

„Padej dovnitř, než si to rozmyslím.“

KAPITOLA 4 – NOČNÍ AKADEMIE

Život nebyl fér.

Tento den patřil k těm hodně špatným. Během dvaceti čtyř hodin Karel utržil tolik šrámů, že je ani nestačil spočítat. Záda mu drásala palčivá bolest, nos měl oteklý jako bramboru, hrudník v jednom ohni, po lýtkách a stehnech se mu táhly krvavé škrábance a podlitiny na pažích mu otékaly do modrofialových modřin.

Kupodivu však dnešek nebyl nejhorším dnem Karlova života. Zažil už horší věci. Třeba když ho Oskar zastřelil a on se probudil v márnici. Avšak tím skutečně nejhorším dnem byl den, když ztratil bratra Honzu v podzemí města. Obě události mu změnily život a zanechaly na duši hluboké jizvy.

Půjčil si od Simony baterku, aby se v parku mohl poohlédnout po batohu. Když ho našel, zjistil, že je potrháný, jak se do něho zakousl kříženec.

Popadl jej a dusal ke školním budovám. Rozhodně si návrat do školy nepředstavoval takhle. Od hlavy až k patě byl umazaný hlínou a krví. Navíc ho Hynek nebral vážně.

Čelní strana budovy západního křídla se přízračně zvedala do výše. Vstoupil dvoukřídlými vraty do haly s dlažbou vykládanou mramorem a zrakem letmo zavadil o stropní klenbu, již zdobily starobylé malby.

Zdravotní sestra přijela během deseti minut. Přes pomačkaný bílý plášť se štítkem Mgr. Valérie Svobodová měla přehozené letní sako. Byla to zavalitá čtyřicátnice vysoká tak metr padesát. Vlasy měla stažené do drdolu a oči zarudlé nevyspáním. Odemkla ošetřovnu a rozsvítila.

Karel vešel do nevelké, skromně zařízené místnosti, kde stálo lehátko, psací stůl s židlí a skříň se zdravotním materiálem.

Položil se na břicho a sestra Valérie mu pinzetou vytáhla ze střelné rány pětačtyřicet drobných broků. Zranění mu pečlivě vyčistila a převázala. Neptala se, jak k němu přišel. Buď byla ovlivněná někým z noční rasy, nebo byla zasvěcená do tajemství mašovické školy a mlčenlivost o všech podivných věcech, které se tu děly, byla významnou součástí její pracovní smlouvy.

Karel se posadil. Valérie mu prohlédla a očistila krvavé škrábance na pravé paži a na hrudi. Všiml si, že se již stačily zacelit. Nesmrtelní měli v tomto ohledu velkou výhodu. Zranění se jim hojila rychleji než lidem. Pouze bolest zůstávala stejná, byla skutečná, jak jen bolest dokáže být.

Valérie mu nabídla, aby se na ošetřovně natáhl a prospal, ale on odmítl.

Slezl z lůžka a zaslechl, že někdo přichází chodbou. Ozvalo se rázné zaklepání na dveře ošetřovny. Aniž by dotyčný vyčkal na vyzvání, tak vešel dovnitř.

Karel poznal Vaška, pohledného mladíka ze čtvrtáku. Měl na sobě bílé tričko s límečkem a tmavě modré džíny. Obličej měl pobledlý, na bradě třídenní strniště. Byl to ten oslnivý typ kluka

s nagelovanými vlasy, kterého obvykle doprovázel hlouček nádherných dívek. Jeho oči však vypadaly hlubší, byla v nich opatrnost člověka, který toho viděl a zažil víc, než by si přál.

Společnou měli nejen nezdravou bledost obličeje, ale i to, že se oba proměnili docela nedávno nenadálým úmrtím. Vašek přišel o život v boji s magistrem. Vlastně zemřel jako hrdina. Na rozdíl od Karla však byl premiantem školy a jistě by dostal nabídku, aby si vybral mezi lidskou a noční rasou. A možná by proměnu přijal dobrovolně.

„Co tu děláš?“ chtěl vědět Karel.

„Volal mi Hynek...“ Vašek se nadechl, aby něco dodal, když vtom se zarazil. „Proboha, co se ti stalo? Vypadáš příšerně!”

Karel si uvědomil, že mu zírání na hrudník s čistě převázaným zraněním, na paže poseté bezpočtem modřin a škrábaců, na ožehlém obočí a vlasy. „Ehm. To je dost dlouhý příběh,“ vymáčkl ze sebe a rychle se natáhl pro tričko. Sykl přitom bolestí.

„Hele, nech mě hádat. Srážka s vlakem?“

„Jo, tak nějak.“

Karel poděkoval Valérii, vzal si své věci a vyšel z ošetřovny.

Vašek ho mlčky doprovázel po schodišti do přízemí.

„Nevíš, jestli tu náhodou není Bára?“ zeptal se Karel.

„Ne, pořád hledá svého otce. Bůhví kde je jí konec.“

„A někdo z vedení školy?“

„Všichni jsou na dovolené a školu má na starosti Hynek. Proč se ptáš?“

„Nutně bych potřeboval mluvit s někým zasvěceným,“ řekl Karel a významně se na Vaška podíval. „Jde totiž o články v novinách,“ dodal. Pak Vaškovi v kostce vypověděl vše o Zábelově varování a o tom, co se dozvěděl z internetu a ze *Znojemského zpravodaje*.

„Komisař s tím neměl chodit na veřejnost,“ naznal Vašek.

„Taky si myslím, ale bojím se, že ta záležitost s kříženci ještě neskončila. Včera se prý v podzemí ztratila skupina turistů i s průvodcem. Největší starost mi ale dělá komisař Zábel. V rozhovoru pro noviny se totiž zmínil o tajných dokumentech o noční rase, které se mu dostaly do rukou.“

„Nekecej! A řekl něco o naší škole?“

„Ne, ale v tom je právě háček. Zábel viděl u kaple svaté Barbory křížence a loni tu vyšetřoval přepadení Matyldy a zmizení ředitele Hofmanna. Určitě mu došlo, že se na škole děje něco nekalého, ale nechal si to pro sebe. Prý si vzal volno, takže se obávám, že teď po nás půjde.“

„Vypadá to, že máme problém.“

Došli k výtahu, kde visely zaprášené cedule: VYHRAZENO PRO PERSONÁL a MIMO PROVOZ. Vašek vytáhl klíč, který měl zavěšený na krku, a odemkl jím kovovou skříňku na zdi vedle výtahu. Když se objevil malinký displej, vyfukal bezpečnostní kód. Teprve pak stiskl přivolávací tlačítko.

„Tak se měj. Počkám na Hynka v monitorovací místnosti,“ řekl Karel unaveným hlasem. Byl bezmála třicet hodin na nohou a přes den spal nanejvýš pár hodin. Navíc mu kříženci pěkně pocuchali fasádu.

„Hynek může být venku celou noc. Copak nemáš hlad?“ zeptal se Vašek, když se Karel chystal odejít.

„Jako vlk, ale asi bych neměl...“

„Pojď se mnou, zavedu tě do jídelny.“

„Tak jo,“ souhlasil hned Karel. „Naposledy jsem jedl snad v době kamenný.“

Ozvalo se jemné zarachocení a cvaknutí a dveře výtahu se odsunuly ke straně. Oba mladíci nastoupili do kabiny osvětlené příjemnou zlatavou barvou. Vašek zasunul do řídicí jednotky klíč a zmáčkl dvojku. Výtah se zavřel a se sotva slyšitelným zaskřípěním se rozjel dolů.

„A co ty? Proč jsi neodjel na prázdniny?“ zeptal se Karel.

„Nechtěl jsem to riskovat, doma mám totiž dvě mladší sestry. Představa, že bych je mohl ohrozit nebo jim nějak ublížit... Ne, ne, raději zůstanu zalezlý tady.“

Během cesty dolů se na displeji rozsvítila nula, to bylo sklepení pod západním křídlem, pak jednička a nakonec dvojka.

„Máš kontakt na Báru? Telefon, mail, cokoli?“

„Ne, ale Alice by ho měla mít,“ řekl Vašek a nenápadně si měřil Karlovo spálené obočí a vlasy. Nijak to nekomentoval, v jeho pohledu se však objevil soucit.

Když výtah zastavil, oba vystoupili a ocitli se v rozlehlém gotickém sále, jehož klenutý strop podpíraly masivní sloupy. Po stranách sál lemovaly antické sochy, od stropu visely mosazné lustry osázené svíčkami, které zalévaly prostor hřejivým světlem.

Vašek ho provedl sálem, povídal cosi o Noční akademii, ale Karel ho poslouchal jen na půl ucha. Myslel na Báru. Nutně s ní potřeboval mluvit. Jenže Bára byla na cestách a pátrala na vlastní pěst po svém adoptivním otci Hofmannovi, kterého zajal a odvezl magistr Schattenwolf neznámo kam.

Vašek a Karel prošli vysokými dveřmi, vedoucími do chodby vystlané kobercem a osvětlené moderními zářivkami. Ještě než vstoupili do jídelny, Karel vdechl nezaměnitelnou vůni čerstvé krve. Jako na povel mu zakručel žaludek.

V místnosti s dlouhým stolem a lavicemi z javorového dřeva sedělo pět mladíků a jedna dívka. Všichni na sobě měli tmavé oblečení. Někteří se k nově příchozímu zvědavě obrátili.

Karel si uvědomil, že má na sobě zakrvácené tričko a poničenou koženou bundu. Povzdechl si a následoval Vaška ke kovovému pultu, kde stály termosky.

„Máme tu teplou koňskou krev, taky výživové tablety s vitamíny a bílkovinami,“ řekl Vašek. „V menších termoskách jsou různé příchutě, třeba vlk, pštros, leguán ropušník. Táhle je kávovar, hned vedle stojí konvice s čajem a se svařeným vínem. Můžeš si je do krve přimíchat.“

Karel se zděsil při pomýšlení, jak asi chutná krev ropušníka. Pak si vybral krev bez příchuti a napustil ji do poháru z broušeného

skla. Poočku sledoval chlapce a dívky s hezkými obličejí, dlouhými pavoučími prsty a štíhlými údy.

Následoval Vaška ke stolu, sundal si batoh i bundu a položil je na lavici, přitom na sobě cítil pohledy ostatních.

„Tyhle dva padlý anděly už znáš,“ řekl Vašek a ukázal na Alici a Marka, kteří seděli těsně vedle sebe a tiskli se k sobě rameny. Marek byl světlovlasý mladík s chytrýma, křišťálově modrýma očima. Alice měla delší hnědé vlasy a v očích zvědavý výraz. Byla oblečená v černém a zápěstí jí zdobily zlaté náramky.

„Jo a tihle čtyři jsou naši mazáci. Rupert alias Rup je něco jako naše kápo,“ ukázal na hromotluka s postavou medvěda. Pak na chlapce, který měl nos jako skobu, křivé zuby a v obočí piercing. To byl Bručoun Amadej. „A tohle je Jonáš alias Neo.“ Karel kývl hlavou na vytáhlého kluka s delšími vlasy. Jako poslední přišel na řadu černovlasý Augusto s čokoládovými očima, Španěl, kterému přezdívali Pančo. Ten byl ze všech nejmenší.

Některé tváře si Karel pamatoval z událostí před pár měsíci, když bok po boku bojovali proti magistrovi a křížencům. Ke tvářím nyní přibyla jména a přezdívky.

„Prej jsi po nás minulej rok pátral a tvrdil, že jsme zmizeli, *amigo*,“ utrousil Pančo.

Někteří u stolu se tomu zasmáli.

Karel ucítil, jak mu stud žene do obličejů krev.

„Byl tu kvůli tobě pěkněj povyk. No, nic ve zlým, kámo.“

„Sklapni, Pančo!“ řekl Vašek a usmál se, jako by o nic nešlo. Karel však věděl, že i on byl minulý školní rok přesvědčený, že nějaký psychopatický vrah unáší premianty.

Vašek se naklonil ke Karlovi, aby mu šeptem svěřil: „Pančo je starej potížísta a nejlepším příkladem toho, že se výběr adeptů může občas ošklivě zvrhnout. Dej si na něj bacha!“

Mladík ho zjevně slyšel, protože se pobaveně usklíbl.

Augusto alias Pančo byl jeden z šesti zmizelých premiantů, po kterých Karel minulý rok pátral. Při tom čirou náhodou objevil skrytý svět a pečlivě utajované tajemství školy. A teď byl jeho součástí.

Amadej, který seděl po Karlově levici, se zeptal: „Máš nákej talent, bažante?“

Karel jen pokrčil rameny. „Nevím, asi ne.“

„A máš aspoň nějaký zvláštní schopnosti? Telepatii? Ovlivňování? Vize budoucnosti? Levitaci? Nebo snad tvůrčí pyromanii? Anebo jsi úplně k ničemu?“

„Ne. Možná jen to, že necítím strach.“

„To není talent.“

„Ale je.“

„Ne, není. Řekl bych, že se spíš jedná o poruchu.“

„Žádná porucha. Výhoda.“

„Copak ty vůbec necítíš strach?“ ozvala se Alice a pohledem Amadeje vyzvala, aby už konečně sklapl.

Karel jen pokrčil rameny. Právě dopil krev a přemýšlel, jestli si nemá zajít pro další, když Vašek řekl: „Myslel jsem, že když se

nakrmíš, urychlí to tvoje hojení, ale když tak na tebe koukám, asi jsem se spletl.“

„Už bychom měli jít. Nepůjdeš se převléct?“ zeptala se Alice a pohledem si měřila Karlovo zakrvácené a poničené oblečení.

„Převléct? Ne. Já tu nezůstanu. Přišel jsem jenom něco zařídit...“ Karel se odmlčel. Dobrá otázka. Proč byl vlastně tady? Kvůli svému zranění? Nebo chtěl tak horlivě ochránit tajemství školy? Anebo hůř – tížila ho samota?

„Počkej, Alice. Potřeboval bych kontakt na Báru.“

„Skutečně? A na co?“

„Musím s ní mluvit.“

Dívka se na něho podívala, jako by očekávala, že si dělá legraci. „Bářino číslo nerozdávám na potkání.“

„Je to fakt naléhavý.“

Dívka jen povytáhla obočí a chystala se odejít.

„Alice, buď tak laskavá a dej mu to číslo,“ pronesl Vašek příjemným hlasem.

„Tak jo, jasně,“ řekla dívka a vyndala z kapsy mobil. Párkrát ťukla na displej. „Nadiktuj mi své číslo, pošlu ti kontakt.“

Když to udělala, zvedla se a odkráčela za ostatními.

Karel se nestačil divit. „Copak všechny holky udělají, oč je požádáš?“ zeptal se Vaška, jakmile osaměli.

Mladík jen pokrčil rameny a usmál se. „Nejen holky. Nikdo neodolá mému šarmu.“

Karlovi v tom okamžiku zaskočil doušek krve a rozkašlal se. „Kolik vás tu vlastně je?“ otázal se, když opět popadl dech.

„Se mnou celkem devatenáct. Pár lidí je na prázdninách.“

„Hm. Čekal jsem tu víc studentů,“ podivil se Karel.

„Tady studují novorození upíři z evropských klanů, a ti jsou pečlivě vybraní.“

Karel se zasmušil. Nemusel být génius, aby mu došlo, že byli vybráni z těch nejschopnějších kandidátů. Premianti. Výkvět lidské rasy a rebelové z lepších rodin. On se jim ani trochu nepodobal.

„Chápu. Nesmrtelných je jako šafránu,“ zavrčel.

„Přesně tak. Pouze hrstka vyvolených. Tři dívky a šestnáct kluků. To víš, moc holek tu nemáme. Lucie chodí s Jonášem. Alice s Markem. Pokud vím, tak Dáša je volná. Ta tedy vážně není můj typ. Takže kdybys chtěl...“

Karel protočil panenky. Vašek, oslňující lovec sukní, se vážně nezapřel.

„Sem tam se tu vyskytne i Bára, ale na ni má asi zálsk každý,“ sdělil mu Vašek důvěrně.

„Myslel jsem, že s Bárrou chodíš.“

Mladík se najednou zatvářil rozpačitě. „S Bárrou? Co tě vede? Kamarádili jsme spolu, ale nikdy jsme spolu... ehm... však víš... ehm... nechodili.“

Poté mu Vašek cosi vyprávěl, ale Karel ho přestal poslouchat. Rukou si podepřel bradu, protože na něho po jídle sedla únava. Víčka se mu klížila. Bůhvíjak dlouho bude muset čekat na Hynka. Ráno snad bude mít větší šanci ho zastihnout, pokud ovšem nepůjde spát.

„Země volá Karla! Jsi na příjmu?“ zeptal se Vašek. „Ptám se tě už potřetí, jestli tu nechceš zůstat.“

„Já nevím,“ zívá Karel. „Promluvíme si s Hynkem a pak pojedeme domů. Venku mám motorku.“

„V tomhle stavu chceš řídit? Běž se trochu prospat, člověče! Vždyť vypadáš, jako by tě někdo požvýkal a vyblil.“

„Tak jo, prospím se,“ souhlasil Karel tak rychle, až se tomu sám podivil.

„Víš, já... už musím běžet. Máme střelbu a tu si nechci nechat ujít. Pokoje studentů jsou v prvním podlaží. Patnáctka je volná. Zlatý klíč k výtahu máš, ne?“

Karel přikývl.

„No tak vyjedeš nahoru, vydáš se napravo a na konci chodby odbočíš vlevo. Tam už to určitě najdeš.“ Vašek mu uštědřil přátelský štulec do ramene a odspěchal pryč.
